G. M.

ELÖNNESTE

HELSINGISSÄ 1911
TEOSOFINEN KIRJAKAUPPA JA KUSTANNUSLIIKE

ELONNESTE

ERÄÄN TSHEELAN PÄIVÄKIRJASTA

KIRJOITTANUT

G. M.

SUOMENNOS

HELSINGISSÄ 1911
TEOSOFINEN KIRJAKAUPPA JA KUSTANNUSLIIKE

TA MPEREELLA,
TAMPEREEN SENTRAALIKIRJAPAINOSSA, 1911.

JOHDANTO.

Ja hän eli jumalisesti: ja ei enää ollut, sillä Jumala (Elohim) otti hänet pois.

Seuraavat merkillepantavat tiedonannot — tätä ominaisuutta niiltä ei voitane kieltää mitä niistä muuten ajateltaneekin, joita tämä kirjoitelma käsittelee, vaativat muutaman sanan alustukseksi. Nämä ilmoitukset aineesta, jota *rishien*[1]) ajoista aina Teosofisen Seuran perustamiseen saakka on pidetty okkultisen vihkimyksen hämärimpänä ja huolellisimmin salattuna mysteriona, on tekijä saanut tavalla, joka länsimaalaisen mielestä ehkä tuntuisi ihmeelliseltä ja yliluonnolliselta. Hän voi kuitenkin vakuuttaa, ettei hän omasta kohdastaan usko mihinkään *yliluonnolliseen* vaikka hän tutkimuksissaan on päässyt liian pitkälle voidakseen vetää rajoja *luonnon* mahdollisuuksille. Sitäpaitsi esittää hän tässä tunnustuksen itsestään ja uskostaan. Jos huolellisesti luetaan seuraavat tosiseikat, niin ymmärretään, jos ne todellakin pitävät yhtä tekijän esitysten kanssa, ettei hän voi olla mikään korkealle kehittynyt adepti, sillä niinollen tämä *kirjoitelma ei olisi koskaan nähnyt päivänvaloa.* Eikä hän vaadikaan itsellensä adeptin nimeä; hän on, tai oikeammin on muutamia vuo-

---

[1]) Sanatarkasti: ilmoittaja, löytäjä, pyhät eli viisaat.

sia ollut nöyrä tsheela[1]). Senkautta on hän ollut kykenemätön hankkimaan mitään itsekohtaista kokemusta korkeamman mystiikan alalla ja hän puhuukin niistä ainoastaan vakavana, omien olettamuksiensa varaan heitettynä huomioidentekijänä, — siinä kaikki. Hän väittää – ikävä kyllä liian lyhytaikaisen – oleskelunsa aikana muutamien adeptien luona tulleensa huomioiden nojalla ja vieläpä kokemustenkin kautta vakuutetuksi muutamista „kurssin" vähemmin yliluonnollisista todellisuuksista. Vaikkei hän kykenekään suoranaisesti näyttämään toteen mitä sitte seuraa, on hän kuitenkin oppi- ja harjoituskautenansa – oppijakso, joka on ollut pitkä, ankara ja monasti vaarallinen -- ollut tilaisuudessa tekemään kokemuksia, jotka oikeuttavat häntä väittämään olevansa täysin vakuutettu tässä esiintyvien tosiseikkojen todenperäisyydestä. Kumminkin on muutamia seikkoja *tahallisesti salattu.* Syistä, joita hän ei voi ilmoittaa yleisölle, hän oman etunsa takia joko ei voi tai ei tahdo väärinkäyttää niitä salaisuuksia, joiden avain on uskottu hänen huostaansa. Kumminkin on hänellä vanhalta *gurultansa,* jolle hän on pelkän kunnioituksen, uskollisuuden ja kiitollisuuden velassa, lupa julaista tieteen ja ihmiskunnan eduksi ja hyväksi ja etenkin niiden, jotka ovat kyllin rohkeita tekemään itsekohtaisia kokeita, seuraavat kummastuttavat seikat salatieteellisistä menettelytavoista, kun tahdotaan pitentää elonikää kauas yli tavallisen määrärajan.

G. M.

---

[1]) *Tsheela* on *gurun* eli *vihityn mestarin* oppilas.

ELONNESTE.

Syy, joka tätänykyä etupäässä yllyttää maallikkoa etsimään teosofista tietoa, on epäilemättä usko eli toivo, että liittyminen Teosofiseen Seuraan auttaa häntä heti saavuttamaan jonkun erinomaisen edun muuhun ihmiskuntaan nähden. Löytyypä vielä niitäkin, jotka toivovat vihkimyksen kautta vapautuvansa hävityksen laista, joka on ihmiskunnan kohtalo. Tarut „elämännesteestä", joka, kuten sanotaan, oli kabbalistien ja alkemistien salaisuus, kangastelevat vieläkin muutamille länsimaalaisille, jotka tutkivat keskiaikaista okkultismia. Vertauskuvallinen *Ab-e hyat* (elämänvesi) pidetään vieläkin todellisuutena Aasian salaisten lahkojen harhaan joutuneiden jälkeläisten kesken, jotka eivät tunne todellista Suurta Salaisuutta. „Kirpeä, kalvava" neste, jonka avulla Zanoni pitensi elämäänsä, kummittelee vieläkin joidenkuiden intoilijain mielikuvituksessa keksintönä, jonka ratkaisu on mahdollinen tulevaisuuden tieteelle.

Vaikka tämmöinen ilmiö onkin teosofisesti katsoen mahdollinen, ovat kuitenkin kuvittelut tavasta millä se olisi toteutettavissa *tunnustetusti* väärät. Lukijalla on vapaus joko uskoa tai epäillä; mutta teosofiset okkultistit väittävät todella olevansa yhteydessä ajattelevien (ja elävien) olentojen kanssa, olentojen, joiden huomioidentekopiiri on äärettömän paljo laajempi nykyaikaisen tieteen

korkeimpia saavutuksia, huolimatta kaikista europpalaisista ja amerikkalaisista „adepteistä", jotka muka kabbalaa harjottavat. Mutta kuinka pitkälle nämä korkeammalla älylahjalla varustetut henkilöt lienevätkään tutkimuksissaan tai, jos niin tahdotaan, uskotelluissa tutkimuksissaan päässeet, eivät edes *he* ole kaikkeuden äärettömyydestä kyenneet löytämään muuta ikuisesti pysyväistä kuin *avaruuden. Kaikki muu on muuttuvaista.* Lukija voi sentähden helposti tehdä sen johtopäätöksen, että maailmassa, jonka pääasiallinen ominaisuus on muuttuvaisuus, ei voi löytyä mitään, mikä aikaansaisi pysyväistä. Ei mikään aine, olkoonpa se kotoisin äärettömyyksien syvyyksistä, ei mikään ajateltava yhdistelmä rohtoja meidän maastamme tai muualta, olkoon sen valmistanut minkälainen nero tahansa, ei mikään elämä- tai oppijärjestelmä, ohjatkoon sitä kuinka voimakas tahto ja miten suuri ymmärrys hyvänsä, kykene koskaan luomaan mitään ikuisesti pysyvää.

Niinmuodoin huomaamme, että tavallinen ihanteellinen „kuolemattomuuskäsite" ei ainoastaan ole peräti väärä, vaan vieläpä fyysillinen ja metafyysillinen mahdottomuus. Tämä aate, olkoon kenen suosima tahansa, teosofein tai ei-teosofein, kristyttyjen tai spiritistein, materialistein tai idealistein, on itse asiassa ainoastaan mielikuvituksen tuote. Kuitenkin on mahdollista pitentää ihmisikää siihen määrin, että se tuntuisi uskomattomalta ihmetyöltä kaikista niistä, joidenka mielestä meidän olemassaolomme pituus on välttämättömästi rajoitettu korkeintaan kahdensadan vuoden vaiheille. Me voimme, niin sanoaksemme, katkaista kuoleman otan, ja sen sijaan, että kuolisimme ja vaipuisimme äkilliseen pimeyteen, tulemme yhä loistavampaan kirkkauteen. Tämä muuttuminen olotilasta toiseen

voi tapahtua niin asteettain, että kuluminen, pienimpään mahdolliseen määräänsä rajoitettuna, tapahtuu aivan huomaamatta. Kuuluen täydellisesti okkultisen tieteen alalle on tämä aivan toista kuin yllämainittu kansanomainen käsitys elämännesteestä. Tässä, kuten muuallakin asianomaisesti valitut keinot vievät päämäärään: syyt aikaansaavat seuraukset. Ainoa kysymys on tietystikin päästä selvyyteen, mitkä nämä syyt ovat ja kuinka ne vuorostaan pannaan alulle. Tämän kirjasen tarkotus on kohottaa huntua tältä okkultismin haaralta siihen määrin kuin se on luvallista. Alkakaamme muistuttelemalla kahta teosofista väitettä, jotka lukija lakkaamatta kohtaa Isis Unveiled-kirjassa samoinkuin toisissa mystiikkaa käsittävissä teoksissa, nim.: 1) maailmankaikkeus on *yksiö* käsittäen loppumattomiin vaihtelevia ilmennyksiä, ja 2) se, jota me kutsumme *ihmiseksi* on „moniperusteinen olento", ei ainoastaan eksoterisessä ja tieteellisessä merkityksessä kokoelma eläviä ja, niinkuin näyttää, aineellisia yksiöitä, vaan myöskin esoterisesti katsoen kokoonpantu seitsemästä muodosta eli „prinsipistä", jotka ovat sekoittuneet toinen toiseensa. Selvyyden vuoksi voimme sanoa, että ihmisen enemmän eetteriset muodot ovat ainoastaan toisintoja samasta aspektista, jokainen hienompi kätkeytyen lähinnä karkeamman atomien lomiin. Nämä muodot eivät kuitenkaan ole mitään „kirkastettuja ruumiita" kristillis-spiritistisessä merkityksessä. Elävässä ihmisessä, jonka näette peilissänne, on itse asiassa useampia ihmisiä, tai useampia osia yhdestä moniperäisestä ihmisestä; jokainen niistä on toisensa täydellinen vastine, mutta kunkin osan „atominen luonne" paremman sanan puutteessa on sitä laatua, että sen atomit sekoittuvat lähinnä karkeamman osan atomeihin. Meille on tässä yhdentekevää, millä tavalla teo-

sofit, spiritistit, buddhistit, kabbalistit tai vedantistit luokittavat, erottavat, järjestävät, laskevat, nimittävät näitä osia; siksi heitämmekin tämän sanasodan tuonnemmaksi. Samaten on meille vähäpätöistä tietää millä tavoin nuo ihmisen eri ihmiset suhtautuvat kaikkeuden erilaatuisiin alkuaineisiin, joista ne muodostavat osia. Tätä kysymystä, joka toisissa suhteissa on arvaamattomasta merkityksestä, emme tässä ryhdy käsittelemään tai tutkimaan. Meille on niinikään vähästä merkityksestä, että oppineet kieltävät väitteemme todenperäisyyden, sillä heidän koneensa ovat vallan riittämättömät selittämään asian oikeata laitaa heidän aisteillensa. Vastaamme heille aivan yksinkertaisesti: „Hankkikaa itsellenne tunteellisemmat koneet ja herkemmät aistit, niin pääsette kyllä asian perille."

Nyt onkin kysymys vain siitä, että jos tahdotte juoda elonnestettä ja elää tuhannen vuotta tai niille paikoille, on teidän kuultava mitä meillä on sanottavaa ja toimittava sitä myöten. Esoterisen tieteen kannalta ei ole toivomistakaan, että päämäärä saavutettaisiin toisella tiellä, ja mitä tulee nykyiseen eli n. k. eksaktiseen tieteeseen, se vain nauraa.

Niinmuodoin olemme, kirjaimellisesti eikä vain kuvannollisesti puhuen, valmiit musertamaan ulkonaisen kuoren, n. k. kuolevaisen ruumiimme ja nousemaan siitä uudessa haahmossa. Tämä uusi verho ei suinkaan ole henkinen vaan ainoastaan enemmän eetterinen. Tekemällä sen sopivaksi pitkän, alustavan harjoituksen avulla elämään meidän ilmapiirissämme ja annettuamme samalla entisen ulkonaisen kuoremme asteettain kuihtua noudattamalla erästä määrättyä menettelytapaa, josta tuonnempana tulemme puhumaan, täytyy meidän valmistautua tähän fysiologiseen muuntumiseen.

Kuinka voimme tämän tehdä? Ensinnäkin on pidettävä huolta todellisesta, näkyvästä ja aineellisesta ruumiista, jota kutsutaan *ihmiseksi*, vaikka se itse asiassa on ainoastaan ihmisen ulkonainen kuori. Pitäkäämme aina mielessä mitä tiede opettaa, että ihminen *muuttaa nahkaansa* noin joka seitsemäs vuosi tai yhtä useasti kuin käärmeetkin; ja tämä tapahtuu niin asteettain ja huomaamatta, ettei meillä olisi edes aavistustakaan koko seikasta, ellei tiede vuosia kestäneiden tutkimusten ja huomioiden avulla olisi tullut varmuuteen siitä.

Samaten näemme kuinka jokainen syvempi naarmu tai haava ruumiissa ajan kuluttua vetäytyy umpeen ja parantuu; kadotetun ihon sijalle kasvaa pian uusi. Joskus saattaa tapahtua, että osittain nyletty ihminen saa uuden ihon ja jää elämään; siksi on mahdollista karaista tuota fyysillistä ruumista niin paljon eetterisempää astraaliruumista, joka on neljäs ihmisen *seitsemästä* prinsipistä, kun se on vetänyt ja sulattanut itseensä toisen, niin että se kestää ilmavaihteita. Koko salaisuus on siinä, että osaamme antaa tämän eetterisemmän haahmon kehittyä ulospäin ja vapautua näkyväisestä. Silläaikaa kuin yleensä näkymättömät aineosat yhä enemmän ja enemmän muodostuvat kiinteäksi, näkyväksi ainejoukoksi, on kokeilijan asteettain vapauduttava näkyväisen ruumiin vanhoista aineosista, niin että ne katoavat, ennenkuin toisia ehtii tulla sijalle . . . Tästä emme voi enemmän puhua. Magdalena ei ollut ainoa, jota voitiin syyttää siitä, että hänellä oli „seitsemän henkeä“, vaikkei olekaan harvinaista kohdata ihmisiä, joilla on vähemmän „henkiä“ (mikä huono sana!). Nämä epätäydelliset miehet ja naiset ovat luonnon epäsikiöitä. Jokainen prinsippi elää vuorostaan kauvemmin kuin sitä edellinen ja karkeampi, jonka jälkeen se kuolee, lukuun-

ottamatta kuudetta, kun se yhdistyy ja sulautuu seitsemänteen. Vanhojen hindulaisfysiologein „dhaatu“[1]) oli merkitykseltään kahdenlainen ja vastasi esoterisesti tibettiläistä sanaa „zung“ (ruumiin seitsemän prinsippiä“).

Meillä aasialaisilla on sananlasku, joka epäilemättä on vanha ja jota hindulaiset toistavat tuntematta sen salaista merkitystä. Se on tunnettu aina niiltä ajoilta, jolloin vanhat rishit tuttavallisesti seurustelivat opettamansa jalon ja yksinkertaisen kansan kanssa. Sanotaan, että Devat[2]) olisivat kuiskanneet kunkin ihmisen korvaan: „Jos vaan *tahdot,* olet kuolematon“. Tämän ohella muistettakoon mitä eräs länsimaalainen kirjailija on sanonut: „Jos ihminen, vaikkapa ainoan silmänräpäyksen voisi koko laajuudessaan ymmärtää, että kerran koittaa päivä, jolloin hänen on kuoltava, hän myöskin kuolisi samassa silmänräpäyksessä“. Valistunut ymmärtää, että nämä kaksi lausetta oikein käsitettynä paljastavat koko elämän pitkittämisen salaisuuden. Me kuolemme vasta silloin, kun tahtomme lakkaa olemasta kylliksi voimakas pitääksensä meidät hengissä. Useimmiten tapahtuu kuolema, kun kärsimykset ja voimanhukka fyysillisen tilamme nopeasti muuttuessa saavat semmoisen ylivallan, että siteet, jotka pitävät meitä kiinni elämässä — sitkeys tahtomuksessa elää — hetkeksi löyhtyvät ja antavat perään. Tähän hetkeen saakka olemme taudin tai kipujen ankaruudesta huolimatta ainoastaan sairaita. Tämä selittää äkilliset kuolemantapaukset, jotka johtuvat ilosta, säikähdyksestä,

---

[1]) Ihmisruumiin seitsemän päätekijää: maitoneste, liha, veri, rasva, luu, ydin ja siemen.

[2]) Jumalia; olentoja luonnon näkymättömällä tasolla.

surusta, huolista ja muista samanlaatuisista syistä. Tunne että on täyttänyt velvollisuutensa elämässä, tai että olemassaolo on käynyt arvottomaksi, voi, jos se *täyttää koko ihmisen olemuksen*, tuottaa kuoleman yhtä varmasti kuin myrkky tai kiväärinkuula. Mutta toiselta puolen taaskin on järkähtämätön päätös elää antanut monelle ihmiselle voimaa kestää *vaarallisimmatkin sairaustapaukset* ja palauttanut terveyden ennalleen.

Ennen kaikkea täytyy siis olla päättäväisyys, järkähtämätön *tahto*, niin varma vakaumus elää edelleen[1]; ilman tätä varmuutta on kaikki muu hyödytöntä. Ja tässä onnistuaksensa on ohimenevä päätös yhtä riittämätön kuin lyhytaikainen palava halajaminen; siihen vaaditaan *tyyntä, keskeymätöntä tahtomista, joka lakkaamatta ja silmänräpäykseksikään veltostumatta keskittyy kyseessäolevaan päämäärään.* Se joka tahtoo saavuttaa tämän päämäärän täytyy olla varuillansa päivin ja öin ja suojella itseänsä

---

[1]. Eversti Olcott on Buddhalaisessa Katkismuksessaan muutamin harvoin sanoin selittänyt tahdon luovan tai oikeammin uudestisynnyttävän voiman. Hän näyttää eteläbuddhalaisen kirkon pyhien kirjoitusten mukaan, kuinka *tahto* elää, ellei sitä tässä elämässä ole hävitetty, seuraa ihmistä toiselle puolelle kuolemankuilua ja yhdistää *skandhat* eli ominaisuudet, jotka tekevät yksilöstä uuden personallisuuden. Ihmisen jälleensyntymä on niinmuodoin seuraus hänen kaipuustansa ulkokohtaiseen elämään. Eversti Olcott sanoo:

Kysymys 232 . . . . mikä sitten vaikuttaa tuon tunteen, että hänellä on pysyväinen personallisuus?

Vastaus. *Tanhaa* eli sammumaton halu olla olemassa. Kun ihminen on tehnyt semmoista, josta hänelle koituu palkintoa tai rangaistusta tulevaisuudessa, ja kun hänellä on *tanhaa*, täytyy hänen syntyä jälleen *Karman* pakottamana.

Kysymys 233. Mikä se syntyy jälleen?

Vastaus. Uusi skandhain yhdistymä eli personallisuus,

vieläpä omalta itseltään. Elää — elää — elää täytyy olla hänen järkähtämätön päätöksensä ja siinä hänen täytyy pysyä niin häiriytymättä kuin mahdollista.

Tätä voitaisiin sanoa itsekkyydeksi äärimmäisessä muodossaan, samoin kuin teosofisen maailmankatsomuksen opettaman hyväntahtoisuuden, epäitsekkyyden ja ihmiskunnan hyväksi uhrautumisen suoranaiseksi vastakohdaksi. Voipi niin olla ahdasmieliseltä näkökannalta katsoen. Mutta voidaksensa tehdä hyvää *täytyy* ihmisellä olla, kuten kaikkeen muuhunkin, käytettävänään aikaa ja ainetta millä työskennellä, ja viittomamme tie on välttämätön, ei ainoastaan tarpeellisen ajan voittamiseksi vaan myöskin senlaatuisten voimain saavuttamiseksi, joiden avulla voi tehdä hyvää arvaamattoman paljon enemmän kuin niiden puutteessa. Ja sille joka hallitsee näitä voimia esiintyy pian tilaisuus niiden käyttämiseen; sillä aika tulee, jolloinka keskeymätön varuillaan olo ja voimanponnistus on tarpeeton, silloin nim. kun käännekohta onnellisesti ja varmasti on sivuutettu. Mutta tässähän onkin kysymys ainoastaan alottelijoista, eikä pitemmälle kehittyneistä *tsheeloista;* määrätty, horjumaton päätös ja valistunut itsensä keskittäminen itseensä on kaikki, mikä ensimäisenä oppi-

---

jonka on aiheuttanut kuolevan ihmisen viimeinen luova ajatus.

Kysymys 237. Mikä on katsottava syyksi niihin viiden skandhan erilaisiin yhdistelmiin, joiden nojalla kukin yksilö eroaa muista yksilöistä?

Vastaus. Syynä niihin on yksilön kypsynyt Karma edellisistä syntymistään.

Kysymys 238. Mikä voima toimii Karman ohjaamana, kun uusi olento synnytetään?

Vastaus. *Tanhaa* — elämisen tahto.

aikana on ehdottomasti varteen otettava. Vaikka kokeilijan onkin oltava välinpitämätön ympäristöönsä nähden, ei kuitenkaan pidä otaksua, että hänellä olisi oikeus olla armoton tai törkeä. Tämä olisi hänelle itselleen yhtä vahingollista kuin päinvastainen menettely, se nim., että hän kuluttaisi elämänvoimansa fyysillisten himojensa tyydyttämiseen. Häneltä ei vaadita muuta kuin varuillaanolemista ulkoapäin tulevia vaikutelmia vastaan. Aina siihen saakka kunnes hän on onnellisesti sivuuttanut käännekohdan, hän ei saa „käyttää" voimaansa uhrautumalla palavalla innolla jonkun asian eteen, olkoonpa se kuinka jalo, „hyvä" tai ylevä tahansa. Voimme vakuuttaa lukijalle, että tällainen antautuminen tulisi monessa suhteessa palkituksi, joko tässä tai toisessa elämässä, mutta se olisi myös omiansa lyhentämään sitä olemassaoloa, jota kokeilija tahtoisi pitentää, yhtä varmasti kuin ilkivaltaisuus tai irstailu.[1]) Tässä näemme syyn, miksikä niin harva suurmies — marttyyri, sankari, uskonnonperustaja, kansanvapauttaja, uskonnonpuhdistaja (kysymys ei tietystikään ole onnenonkijoista ilman periaatteita, jotka ovat tuhlanneet huonoihin tarkotusperiin suuret lahjansa) — on otettu jäseneksi vanhaan „adeptien veljeskuntaan", jota niin useasti on syytetty *itsekkyydestä*.[2]) Huolimatta heidän sydämmensä puhtaudesta, huolimatta heidän pyrkimyksiensä suuruudesta ja epäitsekkäästä uhrautumisestaan ***eivät he olleet mahdolliset elämään kauan, koska olivat päästäneet käsistään oikean hetken.***

---

[1]) »*Salattu maailma*» siv. 151 vakuuttaa Sinnettin kirjeenvaihtaja, jota on paljo moitittu ja vielä enemmän epäilty, ettei yksikään niistä, jotka ovat ehtineet samalle asteelle kuin hänkin, muistuta ankaraa sankaria, jonka Bulwer Lytton on kuvannut Zanoni romanissaan . . . . . . eikä myöskään, jatkaa hän edel-

Heillä on toisinaan ollut käytettävänään voimia, joita maailma on kutsunut ihmeiksi; he ovat kyenneet sytyttämään kansanjoukot ja lannistamaan luonnon tulisen, uhrautuvan tahtonsa avulla; heidän neronsa on voinut tuntua yliluonnolliselta; ovatpa vielä päällepäätteeksi voineet tuntea joitakuita jäseniä meidän Salaisesta Veljeskunnastamme ja seurustella heidän kanssaan; mutta koska ovat vapaasta tahdostaan päättäneet omistaa voimansa ja elämänsä enemmän toisten kuin itsensä hyväksi, ovat he niinmuodoin luopuneet elämästä; ja kun ovat kuolleet joko ristillä tai mestauslavalla, joko ase kädessä kaatuneet taistelutantereelle tai päätettyään täysin onnistuneen elämäntyön, vaipuneet kuolinvuoteelle omassa kodissaan, on kuitenkin jokaisen heistä lopuksi täytynyt sanoa: „Eli Eli, lama sabachthani.“

Siihen saakka on kaikki hyvin. Mutta olkoonpa elämänhalu, itsesuojelemisvaisto ja tahto olemassaolon jatkamiseen kuinka voimakas tahansa, näemme kuitenkin kuinka hajoamisen kuolonkamppaus ei tavallisissa olosuhteissa ole vältettävissä. Kosmilliset ainekset, jotka kuuluvatkin ikuisen muuttuvaisuuden lain alle, tekevät

---

leen, noita sydämmettömiä siveellisesti kuivettuneita muumioita, jollaisiksi jotkut voisivat heitä kuvitella. Mutta adeptimme laiminlyö sanoa, että *astetta tai paria korkeammalla* täytyy hänen määrävuosiksi alistua tällaiseen muumioitumistilaan, ellei hän vapaaehtoisesti tahdo luopua kokonaisesta elämäntyöstä ja — *kuolla.* (H. P. B:n muist.)

[2]) Samasta syystä nykyaikaisen Intian joogien ja fakirien, vaikkakin näistä suurin osa seuraa ainoastaan perintötiedon *kuollutta kirjainta*, täytyy, jotta heidän elämäänsä pidettäisiin säätynsä periaatteen mukaisena, näyttää *täydellisesti kuolleilta* kaikille sisällisille tunteille ja mielenliikutuksille.

lakkaamatta epätoivoista vastarintaa tahdolle, joka koettaaa hillitä niitä kuin päättäväinen ajomies pillastunutta hevosta, ja niiden yhdistynyt voima on itse asiassa niin suuri, että *harjaantumattoman* ihmistahdon äärimäiset ponnistukset ovat *valmistumattomassa* ruumiissa kerrassaan tuloksettomat. Urhoollisimman sotilaan huimapäisin rohkeus, rakastajan tulisin intohimo, intoilijan järkähtämättömin usko, rohkeimman ja karastuneimman punaihon tai vaillinaisesti harjaantuneen hindulaisen joogin tunnottomuus kivuille, tyyneimmän ajattelijan kehittynein järkeily – kaikki on lopultakin riittämätöntä. Epäilijät tulevat tietystikin väittämään tätä paikkaansapitämättömäksi, huomauttaen, että jokapäiväinen elämä päivittäin osottaa, kuinka ruumiillisesti heikoimmat, siveellisesti lempeimmät ja epäröivimmät henkilöt useinkin voivat vastustaa kuolemaa paljo sitkeämmin kuin tahdonlujat ihmiset, häikäilemättömät omanvoiton pyytäjät, maatyön tekijät, sotilaat tai voimamiehet, joilla on ruumiinrakenne kuin raudasta. Avain tähän näennäisesti ristiriitaisten ilmiöiden salaisuuteen on kuitenkin siinä, että käsitämme oikealla tavalla mitä edellä on sanottu.

Jos aineellisen ruumiin, „ulkonaisen kuoren", kehitys kulkee käsi kädessä tahdon kehityksen kanssa, lankeaa itsestään, ettei jälkimäiselle jää mahdollisuutta päästä voitolle edellisestä. Jospa joku nykyaikaisista armeijoistamme varustettaisiin parailla takaaladattavilla kivääreillä, ei siitä johtuisi mitään suoranaista etua tai etevämmyyttä, jos vihollinenkin varustettaisiin samallaisilla aseilla. On itsestään selvää, että harjoitus, joka tarkottaa ulkonaisesti „voimakkaan luonteen" kasvattamista, vaatii ennenkaikkea „eläimellisen" ruumiin samanaikaista kehittämistä ja vahvistamista, jääden tässä käsiteltävää tarkotusta varten aivan

arvottomaksi juuri sen kautta, että se asestaa vihollisen samallaisilla aseilla. Voima, joka työskentelee ruumiin hajottamiseksi, kasvaa yhtä suureksi kuin tahtokin, joka asettuu hajoamista vastaan; mutta ensinmainittu voima kasvaa kasvamistaan, samalla kuin tahdonvoima heikkenee, ja pääsee lopulta voitolle. Toiselta puolen voi sattua, että pohjaltaan heikko ja horjuva tahto heikossa ja kehittymättömässä ruumiissa voi voimistua jonkun tyydyttämättömän pyyteen kautta — ittshaa, kuten indialaiset salatieteilijät sitä nimittävät (esim. kun äiti takertuu kiinni elämään voidakseen pitää huolta isättömistä lapsistaan) — kyeten jonkunaikaa voittamaan fyysilliset tuskat ruumiissa, jota se hetkeksi hallitsee.

Voidakseen jatkaa olemassaoloaan tässä maailmassa on kokeilijan siis ensiksi otettava varteen seuraavat ehdot: 1) kehittää tahtonsa niin lujaksi, että se kykenee voittamaan „karkean" ja kosketeltavan eläimellisen ruumiin atomien perinnöllisen (sanan darwinistisessa merkityksessä) taipumuksen seuraamaan määräajan kuluttua muuttuvaisuuden lakia, sekä 2) heikentää eläimellisen ruumiin itseperäistä toimintaa ja saada se siten suuremmassa määrässä alistetuksi tahdon valvonnan alle. Jos tahtoo kukistaa armeijan, *täytyy sitä ensin turmella ja saattaa epäjärjestykseen.*

Tähän tulokseen pääseminen onkin kaikkien messukirjojen, kirkonmenojen, paastojen, „rukousten", mietiskelyjen ja vihkimysten päätarkotuksena, samoin useiden itämaalaisten salaisten lahkojen määräämä itsekasvatus aina ylevästä ja puhtaasta pyrkimyksestä, joka johtaa todellisen mestariuden ylimmille kukkuloille, noihin kauhistuttaviin ja vastenmielisiin kokeisiin saakka, jotka *„vasemman tien"*[1]) valitsijain on läväistävä. Näillä me-

---

[1]) Musta magia eli noituus.

nettelytavoilla on sekä ansionsa että vikansa, erityiset sekä hyötynsä että vahinkonsa, sekä pääasialliset että vähempiarvoiset puolensa, erilaiset esirippunsa, naamiaisensa ja harhansa. Mutta kaikki eri tiet vievät samaan päämaaliin. Tahtoa lujennetaan, rohkaistaan ja johdetaan, ja ne elementit, jotka asettuvat tätä toimintaa vastaan, *demoralisoidaan*. Jokainen, joka on tutkinut ja verrannut toisiinsa erilaisia evolutioniteorioja, ei salatieteellisten lähteiden, vaan tavallisten tieteellisten ja kaikille tarjona olevien käsikirjojen mukaan, huomaa vallan hyvin kuinka kaikki lepäävät yhteisellä pohjalla, aina väitelmästä viimeksi huomioonotetuista poikkeuksista jonkun eläinlajin tavoissa — esim. kuinka Uuden Seelannin papukaijat ovat tottuneet syömään lihaa, — kaukaisimpiin katsahduksiin saakka avaruuden ja ikuisuuden sokkeloihin, joita arvelu tähtinebulosasta meille tarjoaa. Näiden yhteinen lähtökohta perustuu havaintoon, että sysäyksellä, jonka avulla joku otaksuttu suure on pantu liikkeelle, on taipumusta jatkamaan toimintaansa; ja että jos jossakin tapahtuu jotakin jonkun syyn takia, on sillä taipumusta uudistumiseen toisessa paikassa ja toisella ajalla.

Tämä on hyväksytty selvitys atavismin ja perinnöllisyyden laille. Että sama laki vaikuttaa myöskin jokapäiväisessä elämässämme, näyttäytyy siitä helppoudesta millä omistamme niinhyvin huonoja kuin hyviäkin „tapoja", eikä ole epäilemistä, että sama laki vaikuttaa yhtähyvin siveellisessä kuin äly- ja aistinmaailmassa.

Edelleen opimme historiasta ja luonnontieteistä, että aistinmaailmassa viljellyt tavat johtavat määrättyihin siveellisiin ja älyllisiin tuloksiin. Siksipä ei ole koskaan löytynyt valloittaja-kansaa, joka olisi elänyt yksinomaan kasvisravinnolla. Ei edes vanhojen aarialaisten viisaat

(rishit), joilta olemme perineet kaiken salaisen tietomme, koskaan kieltäneet sotilaskastia (kshatrijoita) metsästyksestä tai lihan syönnistä. Koska sotilaat kieltämättä täyttivät tärkeän paikan kansallisessa elämässä, eivät viisaat tietysti tulleet ajatelleeksikaan rajottaa heidän vapauttaan enempää kuin erämaan tiikerin. Tämä ei lainkaan estänyt rishejä itseään menettelemästä vakaumuksensa mukaan.

Sen, joka pyrkii pitkittämään elämäänsä, täytyy niinmuodoin suojella itseään *kahdelta vaaralta*. Ennenkaikkea täytyy hänen varoa kaikkia epäpuhtaita ja eläimellisiä ajatuksia, sillä tieteen opetuksen mukaan on ajatus voimaa. Ja ajatusvoiman, joka syntyy hermotoiminnasta tämän ilmetessä ulospäin, täytyy vaikuttaa fyysillisen ihmisen molekyyliyhdistelmään.[1]) *Sisäiset ihmiset* [2]), olkoonpa niiden elimistö kuinka hienostunut tahansa, ovat kokoonpannut todellisista *eikä otaksutuista* aineosasista, ja ovat myöskin ylempänä mainitun lain alaisia, jonka mukaan jokainen „teko“ on taipuvainen uusiintumaan — synnyttämään yhdensuuntaista toimintaa karkeassa „kuoressa“, jonka kanssa *ne* ovat yhteydessä ja johonka ovat kätketyt. Ja toiselta puolen muutamilla teoilla itse asiassa on taipumusta synnyttämään fyysillisiä tiloja, jotka ovat vahingollisia puhtaalle ajattelemiselle ja asettuvat vastustavalle kannalle sisäisen ihmisen ylivaltaan nähden.

Mutta palatkaamme käytännölliseen menetelmään.

Raitis sielu raittiissa ruumiissa on ensimäinen ehto. Harvinaisissa poikkeustapauksissa voi kylläkin vcimakas

---

[1]) Toisin sanoen: ajatuksesta johtuu teko.

[2]) Käytämme monikkoa samalla muistuttaen lukijalle, että ihminen on oppimme mukaan seitsenkertainen.

ja itsenäinen luonne saada takaisin henkisten ja aineellisten harha-askelten kautta menettämänsä tasapainon, jos henkilö pelotta ja vakavasti päättäen käyttää oikeita keinoja ja kulkee oikeata tietä; vaan melkein poikkeuksetta on siihen päästessä sekä sisäinen että ulkonainen ihminen siksi heikennyt, että häneltä puuttuu voimaa ja sitkeyttä pitkittää taistelua kunnes on saavutettu voitto, vaikka — kuten itämaisessa kielenkäytössä sanotaan — pyrkimyksen „ansio" on osaltaan parantava olosuhteita ja vaikuttava suotuisesti hänen tulevassa elämässään.

Olkoonpa tämän laita kuinka hyvänsä, tässä kuitenkin alkaa puheenalainen kurssi itsekasvatuksessa. Lyhyesti voi sanoa, että tämä itsekasvatus olemukseltaan on yhtaikaa tapahtuva henkinen, sielullinen ja ruumiillinen kehitys. Ruumiillisen ihmisen on tultava eetterisemmäksi ja hienotunteisemmaksi, älyllisen syvemmäksi ja huomiokykyisemmäksi, siveellisen uhrautuvammaksi ja miettivämmäksi. Edelleen on erityisesti painostettava, että kaikellainen pakotuksen tunne — vaikkapa siihen olisi vapaaehtoisesti alistuttu — tekee kehityksen tuiki mahdottomaksi. Kaikki „hyvyys", jonka ihminen on omistanut jonkunlaisesta pakosta (uhkauksista, palkkion toivosta, henkisten tai aineellisten etujen takia), ei ole kysymyksessä olevalle ihmiselle ainoastaan täysin arvoton, vaan vieläpä se, ollen teeskentelyä, olisi omiansa myrkyttämään maailman siveellistä ilmakehää. Pyrkimisen „hyvyyteen" ja „puhtauteen" täytyy kerrassaan johtua ihmisen vapaasta tahdosta voidakseen vaikuttaa. Sen täytyy itsestään syntyä ihmisen sisimmässä, jotenka hän luonnollisesti ja omasta tahdostaan valitsee sen mikä on parempaa, puhtaampaa ja ylevämpää; paheista ei pidä luopua pelosta joutua tekemiseen lain kanssa, ei pysytellä siveellisyydessä hyvän

maineensa takia, eikä harjottaa hyväntekeväisyyttä kiitoksen tai mahdollisen palkan toivossa, jota odottaa osaksensa luullussa „tulevassa elämässä." [1])

Ylempänä mainittu laki, jonka mukaan teolla on taipumusta toistumaan, näyttää kuinka itsekasvatus, joka salatieteen mukaan on ainoa tie korkean iän saavuttamiseen, ei ole hämärissä „aatteissa" viihtyvää „mielikuvitusta", vaan järjestelmällistä ja tieteelliselle pohjalle perustuvaa harjoitusta. Se on järjestelmä, jonka kautta jokainen hiukkanen seitsenkertaisen yksilön eri „ihmisissä" vastaanottaa vaikutuksen ja tavan tehdä omasta tahdostaan ja „halulla" juuri sitä, mikä on tarpeellista määrättyyn tarkotukseen. Jos mielii tehdä jotakin mielellään, täytyy siihen olla täysin harjaantunut ja kehittynyt. Tämän säännön voimme erityisesti sovelluttaa ihmisen kehitykseen. »*Hyve*» sinänsä voi kylläkin olla oivallinen ja viedä mitä parhaimpiin tuloksiin; mutta täytyy sitä harjottaa iloisella mielellä, eikä vastenmielisyydellä tai vaivaloisuudella.

Hyvän ja oikean elämän, jota „adeptioppilas" viettää, täytyy miellyttää häntä itseään ja kehittyä „hänen toiseksi luonteeksensa." Hänen on alotettava hävittämällä fyysilliset himonsa ja pyyteensä, ei minkään herkkätuntoisen mielipiteen takia oikeasta ja väärästä, vaan seuraavista täysin pätevistä syistä. Kuten ulkonainen fyysillinen ruumiskin, joka edellämainitun tieteellisen lain mukaan alinomaan uudistaa ainehiukkasiaan, on myöskin ihminen, jos hän pidättyy epäpuhtaasta elämästä, jonkun määrätyn ajan kuluttua saavuttava tilan, jossa nämä aineelliset osaset

---

[1]) Eversti Olcott selittää *Buddhalaisessa Katkismuksessaan* lyhyesti ja selvästi buddhalaisen opin karmasta eli ansiosta (Kysymykset 137—139).

samoinkuin epäjalot taipumuksetkin — joista entinen epäpuhtaus johtui — kerrassaan katoavat ja sijalle tulee uusia parempia aineksia. Kun näiden toiminta kerran on loppunut, seuraa siitä, että uusien osasten, joilla saattaisi olla taipumusta toistamaan vanhoja tekoja, sisääntunkeumista vaikeutetaan ja lopulta kokonaan estetään. Paitsi tätä erikoista lopputulosta muutamiin „paheisiin" nähden, on pidättyminen „karkeista" teoista (kuten Darwinin käyttämättömyyden laki opettaa) yleisvaikutukseltaan oleva *se*, että ruumiin ulkonaisen, aistillis-aineellisen muodon tiheys ja koossapysyväisyys suhteellisesti yhä enemmän ja enemmän höllentyy, kuin myöskin, että eetterisempien molekylien lisääntynyt sisäänvirtaus korvaa aineosasten hukan.

Mistä ruumiillisista himoista on luovuttava ja mitä järjestystä on noudatettava?

Kaikkein ensinnä täytyy luopua alkoholista sen kaikissa muodoissa. Siitä ei ole edes ruumiin kaikkein karkeimmille, aineellisimmille osasille vähintäkään ravintoa; päinvastoin joudattaa nauttiminen aineenvaihtumista liian väkivaltaisesti, jotenka ainoastaan karkeat, aineelliset molekyylit kykenevät vastustamaan siitä johtuvia vihleitä ja tempaisuja; tämän kautta „vaikute ja vastavaikute" tai „tuotanto ja kysyntä"-lain vaikutuksesta syntyisi ruumiissa uudelleen karkean aineellisia osasia, ja tämähän olisi kyseessä olevan pyrinnön suoranaista vastustamista.

Toiseksi täytyy kieltäytyä lihan käyttämisestä ravintona samasta syystä, vaikkakin tämä on vähemmän tärkeätä. Liha edistää elontoimintaa, toiminnan pontevuutta, himojen hillittömyyttä. Siksipä se voikin hyödyttää sankaria, joka tahtoo taistella ja kuolla, mutta ei tulevaa viisasta miestä, joka tahtoo elää ja . . .

Kolmas järjestyksessä on sukupuolihimo. Tästä ei johdu ainoastaan suuri elonvoiman hukka, jota tuhlataan kaikenlaisiin erilaatuisiin tarkotuksiin (kuten esim. toivomuksiin, mustasukkaisuuteen j. n. e.), vaan se vetää myös ruumiiseen erästä sangen karkeata lajia maailman alkuainetta, siitä yksinkertaisesta syystä, että mieluisimmat fyysilliset tunteet ovat mahdollisia ainoastaan ruumiin tiiveyden ollessa karkean aineellinen. Siveellisen puhdistumisen täytyy tapahtua yhtäaikaa kuin pidättäytyminen kaikista „lihallisista himoista ja haluista", ja näihin eivät kuulu ainoastaan ne, joita tavallisissa oloissa sanotaan „paheiksi", vaan vieläpä nekin, joita ylimalkaan pidetään „viattomina", mutta joilla on vika palvella ruumiin haluja. Kaikissa tapauksissa on himoista aineellisimmat ja toisille enin vahingolliset ensinnä hylättävät.

Emme voi tarpeeksi useasti ja ponnella kiinnittää lukijan huomiota siihen seikkaan, että kaikki n. k. „itsensä kiduttamiset" ovat tälle „eeterisoimis"-menettelylle useimmissa tapauksissa jokseenkin arvottomat. Tämä on pikemmin kari, jolle useat itämaalaiset salaiset lahkot ovat ajautuneet, ja syy, miksi ovat vajonneet alhaiseen taikauskoon. Länsimaalainen itsensäkiduttaja tai itämaalainen joogi, joka luulee pääsevänsä henkikykyjen korkeimpaan huippuun seisomalla pitkän aikaa yhdellä jalalla tai kohdistamalla ajatukset navan kohtaan, voi kylläkin kehittää tahdonvoimaansa, jota kuitenkin sitten välistä käytetään mitä alhaisimpiin tarkoituksiin. Nämä ovat esimerkkejä yksipuolisesta ja kutistuneesta kehityksestä. Paastoaminen on vallan hyödytöntä, *niinkauan kuin tuntee ravinnon tarvetta.* Kun ihminen on lakannut tarvitsemasta ruokaa, ilman että se on terveydelle vahingoksi, on tämä merkki, joka osottaa, että ravintomäärä on vähitellen vähennettävä, kunnes

äärimäinen raja on saavutettu. Lopulta saavutetaan aste, jolloin nautitaan ainoastaan vettä. Hyödytön on myös siveettömyydestä pidättäytyminen, niin kauan kuin sitä sydämessään halajaa; ja sama on kaikkien sisäisten halujen laita. Vapautuminen sisäisestä halusta on pääasia; mutta olla olevinaan ilman pyyteitä, vaikkei sitä olekaan, on inhottavaa teeskentelyä ja turhaa orjuutta. Sama sääntö koskee sydämen siveellistä puhdistusta.

Ensinnä on luovuttava „alhaisimmista" taipumuksista, sitten seuraa toiset. Täten on ensin heitettävä saituruus, sitten pelko, sitten kateus, ylpeys, armottomuus, viha, toinen toisensa jälkeen; lopulta on myöskin sekä kunnianhimosta että utelijaisuudesta luovuttava. Tämän ohella täytyy vahvistaa eetterisempää ja n. k. „henkisempää" ihmistä. Vakavasti on antauduttava harjoittelemaan mietiskelykykyä kuin myöskin johtopäätöksien vetämistä tunnetusta tuntemattomaan. Mietiskely on sisäisen *ihmisen* sanoin kuvaamaton „kaiho äärettömyyteen", jota ennen muinoin pidettiin totisena jumalanpalveluksena, vaikka se sittemmin on unohtunut.[1]) Kautta koko kehityskulkuasteikon on itsetietoisuus pidettävä täydellisessä tasapainossa ja säilytettävä horjumaton vakaumus, että maailmankaikkeudessa täytyy kaiken kulkea luonnollista kulkuaan, syyperäisesti ja oikeudenmukaisesti. Tapahtumasarjaa ei pidä kiirehtiä, päinvastoin täytyy sitä hidas-

[1]) Mietiskely, joka tunnettiin ainoastaan vanhimpina aikoina ja vanhimmissa kielissä, kuten esim. sanskritissa, voitaisiin nykyään ehkä verrata „hartauteen", jolla ei kuitenkaan ole ymmärrettävä samaa kuin „rukouksella" tai „parannuksenteolla". Sanaa, joka tarkalleen vastaisi käsitettä, ei ylipäänsä enää tavata europpalaisissa kielissä, koska itse asian ydin on joutunut kadoksiin länsimailla.

tuttaa niin paljo kuin mahdollista; muunlaiset menettelytavat voisivat ehkä toisille olla sopivammat, ehkäpä itselleenkin toisissa olosuhteissa, mutta tässä tapauksessa olisivat omiansa ainoastaan jouduttamaan hajoomusta.

Tällä ensimäisellä asteella ollessa on myöskin muistettava ulkonaisia asioita. Adeptinkin, vaikka tavallisen ihmisen mielestä „kuolematon", on vielä varjeltava aineellista muotoaan ulkonaisilta vaikutteilta. Elämän pitkittämisharjottelu ei suojele onnettomuuksilta. Yhä edelleenkin voi miekka häntä haavoittaa, voi sairaus kohdata tai myrkky kuihduttaa hänet. Tämä on selvästi ja kauniisti esitetty „Zanonissa". Adepti on kylläkin tämmöisiltä vaaroilta paremmin turvattu kuin tavalliset kuolevaiset, mutta hän on sitä ainoastaan kehittyneemmän vaistonsa, suuremman itsehillitsemiskykynsä ja korkeamman tietonsa takia, jotka hän on itse itsellensä hankkinut, ei sen nojalla, että itse kehitysprosessilla olisi mitään varjelevaa ominaisuutta. Hän on ainoastaan etevämpi samassa suhteessa kuin pyssyllä varustettu europpalainen on etevämpi aseetonta villiä.

Mutta tie, jota oppilaan on kulettava ennenkuin hän saavuttaa tämän etevämmyyden, on pitkä, ja kauan viipyy ennenkuin hän on vakavasti ja itsenäisesti oppinut polkua astumaan. Miksi, voitaisiin kysyä, miksi eivät korkeammat adeptit häntä suojele? Ne voivat kylläkin *suojella* häntä jossain määrin, mutta „lapsen on opittava kulkemaan omin neuvoin"; jos häntä ilman omaa ponnistustaan varjeltaisiin ulkonaisilta vaaroilta, merkitsisi se samaa kuin hänen kehityksellensä tarpeellisen ominaisuuden – edesvastuutunteen – hävittämistä. Mitäpä rohkeutta voisi toivoa näkevänsä ihmisessä, joka on lähetetty taisteluun vastustamattomasti asestettuna ja läpäisemättömästi haar-

niskoituna? Tämän takia on oppilaan alettava huomioonottamalla ja noudattamalla kaikkia nykyaikaisen tieteen terveysopillisia määräyksiä. Raitis ilma, raitis vesi, puhdas ravinto, tarpeeksi liikuntoa, säännöllinen elämä ja sopiva toimi miellyttävässä seurapiirissä ovat kaikki, joskaan ei aivan välttämättömiä niin ainakin suotuisia ehtoja hänen kehitykselleen. Tullakseen osallisiksi näistä eduista, tai ainakin hiljaisuudesta ja yksinäisyydestä, ovat jumalat, viisaat ja okkultistit kaikkina aikoina vetäytyneet maalle hiljaiseen yksinäisyyteen, luoliin, metsänpimennoihin, aroille tai vuorten kukkuloille. Eikö olekin ihmeellistä, että „korkealla sijaitsevat paikat" ovat aina miellyttäneet jumalia ja että meidänkin aikoinamme asustaa Salaisen Veljeskunnan korkein osasto Himaalajalla, joka on ainoa lauhkeailmainen ylätasanko maailmassa.[1]) Oppilaan ei pidä myöskään ylenkatsoa lääkkeiden tai hyvän lääkärinhoidon tuottamaa apua. Eihän hän vielä ole tavallista kuolevaista kummempi ja hädän sattuessa on hänen turvauduttava samoihin keinoihin kuin minkä kuolevaisen hyvänsä.

Emme tahdo kajota tämän harjoituksen yksityisseikkoihin, koska ne ovat liiaksi monet ja mutkikkaat tässä selitettäviksi. Mutta, voisi lukija kysyä, jospa nyt kaikki

---

[1]) Syy tuohon ankaraan säädökseen, joka kielsi juutalaisia palvelemasta „jumaliansa korkeilla vuorilla tai kukkuloilla", on etsittävä heidän vanhimmissaan, jotka tahtoivat estää kansaa viettämästä naimatonta ja kieltäytyväistä elämää, tai toisin sanoen tahtoivat estää tavoittelemasta adeptiutta, johonka se ylipäänsä oli kypsymätöntä. Tällä säädöksellä oli salattu merkityksensä, ennenkuin se korotettiin asetukseksi ja ruvettiin sanatarkasti tulkitsemaan, sillä eivät Intian pojat olleet ainoat, jotka kohtelivat *viisaitansa* jumalallisella kunnioituksella, vaan kaikki kansallisuudet ovat pitäneet adeptejansa ja vihittyjänsä korkeimpina olentoina.

nämä vaatimukset olisivat täytetyt, täytetyt vakavasti lyömättä mitään laimin, mikä ja minkälainen olisi silloin tämän menettelytavan tulos?

Ensinnäkin huomaa oppilas itsessään yhä enemmän ja enemmän taipumusta kaikkeen henkevään ja puhtaaseen. Vähitellen käyvät likaiset ja aineelliset toimet hänelle yhdentekeviksi ja kielletyiksi, vieläpä suorastaan vastenmielisiksikin. Hänelle tuottavat suurempaa iloa yksinkertaiset, luonnolliset tunteet, joita muistamme lapsuusvuosina kokeneemme. Hän tuntee mielensä keveäksi, luottavaksi, suruttomaksi ja onnelliseksi. Mutta hänen on *visusti* kavahdettava, ettei tunne uudesta nuoruudesta häntä viekoittele takaisin entiseen elämäänsä tai ehkä sitäkin syvemmälle. Vaikute ja vastavaikute ovat aina yhtä suuret.

Sen jälkeen on ravinnon tarve vähentyvä. Mutta tämän täytyy tapahtua aivan huomaamatta; paastoaminen on tarpeetonta. Hänen on syötävä niin paljo kuin hän tuntee tarvitsevansa ja haluamansa ravinto on mitä viattominta ja yksinkertaisinta laatua. Maito ja hedelmät ovat tavallisesti sopivimmat. Mutta sitä myöten kuin ravinto käy yksinkertaisemmaksi, on hänen vähitellen - hyvin pienissä erissä — kykynsä mukaan vähennettävä sen määrää. Voitaisiin kysyä: „Voiko elää ravinnotta?" Ei, mutta ennenkuin ilkutte, malttakaa hetkisen mieltänne ja tutkikaa kyseessä olevan kehityksen luonnetta. On merkillepantava seikka tuo, ettei monella alhaisimmista ja yksinkertaisimmista elimistöistä ole lainkaan ulosteita. Hyvänä esimerkkinä voimme mainita tavallisen hiusmadon, jolta monimutkaisesta elimistöstään huolimatta puuttuu ulostuskanava. Eläen ihmisruumiin laihimmista mehuista, tulee sen nauttima ravintomäärä kerrassaan joko

sen itsensä tai suvun jatkamisen hyväksi. Asustaen ihmisen kudoksissa ei se eristä sulatettua ravintoa. Päästyänsä määrättyyn kohtaan kehityksessään, voisi „adeptioppilaan tilaa jotakuinkin verrata edelliseen, kuitenkin sillä eroituksella, että hänessä tapahtuu aineen muutto, vaikkakin hikirauhasien kautta; samaa tietä tunkeutuu taas vuorostaan ruumiin ylläpidoksi toisia eetterisoituja aineellisia molekyylejä.[1]) Hän ei tarvitse suurempaa ravintomäärää kuin mikä vaaditaan korvaamaan veren ja keuhkojen toiminnasta johtuvaa ainehukkaa. Mutta kuta enemmän eetteriset molekyylit pääsevät voitolle aistillisaineellisista, sitä suuremmassa määrässä kykenee hän ottamaan ravintonsa suoraan eetteristä (aakaashasta). Kuitenkin on tämän saavuttaminen oppilaallemme vielä sangen kaukana.

Jo aikoja ennenkuin on päästy yllämainittuun tulokseen, voi hänet yllättää toisellaiset — eikä suinkaan vähemmän ihmeelliset — vaikutukset, jotka ovat omiansa antamaan hänelle rohkeutta ja luottamusta vaikeassa tehtävässään. Lienee tarpeetonta toistaa mitä tuhannet kirjailijat (kuitenkin tuntematta asian oikeata laitaa) ovat maininneet sen autuuden ja tyytyväisyyden tunteen johdosta, joka koituu puhtaasta ja viattomasta elämästä. Useasti saattaa jo kehityskulun alussa tapahtua jotakin aivan odottamatonta. Joku kalvava tauti, jota siihen saakka on pidetty parantumattomana, voi äkkiä saada edullisen käänteen; hänessä voi kehittyä parantavia mesmerisiä voimia, tai hän voi hämmästyksellä tehdä huomion, että hänen aistinsa ovat teroittuneet ennen aavistamattomalla tavalla. Kuten jo

---

[1]) Hänen tilansa muistuttaa sikiön fyysillistä tilaa ennen syntymistä.

aikaisemmin olemme huomauttaneet, ovat syyt näihin ilmiöihin sangen yksinkertaiset ja helposti käsitettävät. Etusijassa täytyy elämänvoiman lisääntymisen ja uuteen suuntaan kohdistumisen jollakin tavoin vaikuttaa; sillä olkoonpa käsitys siitä minkälainen hyvänsä, täytynee jokaisen myöntää, että tämä on käyttövoima elävän elimistön kaikissa töissä ja toimissa. Kuten edellä olemme maininneet, opettaa toiselta puolen teosofia, että ihmisen muodostavat erilaatuiset, hänelle itselleen suurimmaksi osaksi yliaistilliset ruumiit (alkuaineet, ainelaadut), joista jokainen on lähinnä hienoimman läpäisemä; siksi on aivan luonnollista (vaikkakin sanoin selittäminen käy vaikeaksi), että karkeampien aineosasten jatkuva ohentuminen tekee tilaa ja antaa ohuemmalle ainemuodostumalle yhä suuremman liikkumisvapauden. Ja kun vielä lisäksi huomautamme, että jokainen näistä perusruumiista on riippuvainen jostakin kaikkeudessa löytyvästä alkuaineesta tai voimasta, joihinka voi tutustua toisissa okkultismia käsittävissä teoksissa, on lukijan helppo käsittää — vaikka tekijä ei kykenisi sitä selittämään tusinan käsittävässä nidesarjassa — mitkä suuret mahdollisuudet ja laajat näköalat oppilaalle avautuvat.

Monta etua, joihin tässä on viitattu, voi hän huoleti käyttää omaksi turvallisuudekseen ja edistyksekseen eli omaistensa tai seurapiirinsä hyväksi. Mutta *tapa,* millä hän toimii on hänen kehityksensä varsinainen tekijä — ja sangen tärkeä osa kokeesta, joka hänen on läpäistävä saavuttaaksensa päämäärän. Jos nuo vasta saavutetut voimat houkuttelisivat häntä kohdistamaan pyrintönsä enemmän aineelliseen kuin henkiseen suuntaan, jos hänen himonsa (ittshaa) senkautta jossakussa suhteessa herätettäisiin uudestaan henkiin, niin tulevat ne mahdollisuudet

jotka hän on jo saavuttanut, joko hidastuttamaan hänen edistystänsä tai kerrassaan estämään sen. Näiden voimien väärinkäyttämistä seuraa luonnollisesti niiden kadottaminen.

Mutta tässä „suuressa salaisuudessa" löytyy vielä eräs kohta, johon täytyy kajota, koska aika on tullut, että *nyt* ensi kertaa pitkien ajanjaksojen kuluttua sitä saa ilmoittaa maailmalle.

Turha on taasen muistuttaa lukijaa siitä tieteellisestä löydöstä, joka on tehnyt Darwinin nimen kuolemattomaksi, nim. siitä laista, että jokaisella elimistöllä on taipumusta vissinä aikamääränä toistamaan esi-isiensä tekoja, ja että tämä taipumus esiintyy sitä vahvempana kuta lähempänä häntä kyseessä olevat edeltäjät ovat. Tästä johtuu, että elimistöllisillä olennoilla (ylipäänsä) on tapana kuolla saman ikäisinä kuin niiden esi-isätkin. Täytyy myöntää, että *todellinen* ikä, jossa jonkun heimon yksilöt kuolevat, on hyvinkin vaihteleva; taudit, tapaturmat, nälkä ja kärsimykset pitävät huolen elonlangan ennenaikaisesta katkeamisesta. Mutta kuten tunnettua on jokaisella eläin- ja kasvilajilla oma määrätty rajansa, jonka yli yksilöiden elonikä ei ulotu. Sama on laita ihmiskunnankin. Jos siis adeptioppilas olisi täyttänyt kaikki yllämainitut vaatimukset, kuin myöskin tullut varjelluksi sairaudelta, tapaturmilta j. n. e. tulee kuitenkin ennenpitkää aika, jolloin ruumiin molekyylit tuntevat pakkoa kuunnella „synnynnäisen taipumuksen" ääntä, joka järkähtämättä vie hajaantumiseen ja kuolemaan, ja *ne tulevat tottelemaan.* Mutta jokaiselle ajattelevalle ihmiselle täytyy olla selvää, että jos tämä ratkaiseva käännekohta jollain tavoin varmasti ja täydellisesti olisi voitettavissa, kävisi „kuolemisen" vaara suhteellisesti yhä pienemmäksi vuosien vieriessä.

Tämänsuuntainen „kuoleman voittaminen", joka tavalliselle ihmiselle on tietenkin aivan mahdotonta, onnistuu toisinaan semmoisen ihmisen tahdolle ja ruumiinrakenteelle, joka on siihen erityisellä tavalla valmistunut. Hänessä on pienempi määrä karkeampia aineellisia osasia, joihinka tuo „synnynnäinen taipumus" hajoamiseen voisi sanottavammin vaikuttaa, mutta sitävastoin on hänessä päässyt voitolle itse sisäinen henkinen ihminen, jonka luonnollinen elonikä jo sinänsä on paljo pitempi kuin ulkonaisen ruumiin; vaan ennenkaikkea on hänellä käytettävänään harjaantunut, horjumaton tahto, joka johtaa ja hallitsee koko toimintaa.[1])

Tästä hetkestä lähtien on adeptioppilaan tie sekä helpompi, että valoisampi. Hän on masentanut „kynnyksen

---

[1]) Tämän yhteydessä on ehkä paikallaan huomauttaa, mitä nykyaikainen tiede ja etenkin fysiologia sanoo inhimillisestä tahdonvoimasta: „Tahdonvoimalla on valtava vaikutus iän pituuteen. Täytyy ilman muuta myöntää, että kahdesta ihmisestä, jotka kaikin puolin ovat toisensa kaltaiset ja muutoinkin elävät samallaisissa olosuhteissa, on rohkeammalla ja kestävämmällä pitemmän iän mahdollisuus. Tarvitsematta kovinkaan kauan harjottaa lääkärintointa voi havaita kuinka useasti kuolee ihmisiä, jotka aivan yhtä hyvästi olisivat saattaneet jäädä eloon, jos siten olisivat päättäneet. Samaten voisivat tuhannet sairaat tulla terveiksi, jos näillä olisi joko synnynäinen tai itsehankittu kyky pyhästi luvata parantuvansa. Ne, joidenka elämä on kerrassaan arvoton, joiden ruumiillinen elimistö on melkein kauttaaltaan taudin ahdistama, joille jokainen päivä on kärsimystä, joiden päässä pyörii alituiset itsemurhan ajatukset, — elävät kuitenkin yksinomaan tahtonsa varassa."

T:ri George M. Beard.

vartijan", sukunsa perivihollisen, ja vaikka hän edelleenkin voi joutua yhä uusiin vaaroihin kulkiessaan kohti Nirvaanaa, on kuitenkin ensimäinen voitto häntä kannustava ja rohkaistuna ponnistaa hän uusin voimin yhä voitokkaammin kohti täydellisyyttänsä.

Mutta on pidettävä mielessä, että kaikkialla luonnossa vallitsee sama laki. Hajoomis- ja puhdistustila, jota selostimme aistillis-aineellisesta ruumiista puhuessamme, esiintyy samanluonteisena myöskin ihmisen sisemmissä eetterisemmissä muodoissa. *Kaikki* olevainen on ilman eroitusta *muuttuvaista*. Mitä taas tulee ohuempien muotojen muuntumistapaan, tapahtuu se samojen periaatteiden mukaan kuin karkeampienkin, vaikkakin näiden elonikä on monta vertaa pitempi, käyden yhä pitemmäksi kuta eetterisemmät tai „henkisemmät" näiden aineelliset osaset ovat. Samassa määrin myös laajenee heidän suhteensa ympäröivään maailmankaikkeuteen, kunnes vihdoin tämän hengellistymiskulun lopputuloksena yksilö Nirvaanassa yhtyy „Suureen Kokonaisuuteen."

Tämän kehityskulun yllä olevasta kuvauksesta ymmärtää hyvin, mikseivät edes itämaiset „adeptit" useammin esiinny jokapäiväisessä elämässä; sillä sen ohessa kuin heidän ruumiinsa hienontuvat ja henkiset voimansa kehittyvät, kasvaa heissä suoranainen vastenmielisyys, voisipa melkein sanoa „halveksuminen" kaikkea kohtaan, mikä esiintyy tavallisessa maailmassa. Samoinkuin karkulainen paetessaan heittää luotaan, aina raskaimmista esineistä alkaen, kaiken mikä estää hänen pakoaan, samaten myöskin adeptioppilas, joka on päättänyt masentaa „kuoleman", irtaantuu kaikista olosuhteista ja seikoista, jotka tarjoaisivat jalansijaa kuolemalle. Sitä edullisempaa on hänen kehitykselleen, kuta enemmästä hän kykenee vapautumaan.

Kuten jo edellä olemme maininneet ei adepti tule »*kuolemattomaksi*» tämän sanan tavallisessa merkityksessä. Päinvastoin on hän tavallisessa merkityksessä *totisesti kuollut* päästyään sukunsa kuolevaisuusrajan tuolle puolelle. Hän on vapauttanut itsensä kaikista tai melkein kaikista aineellisista osasista, jotka, kerran hajaantumistilaan pyrkimään ruvettuaan, olisivat pakottaneet hänet alistumaan kulunnan kuolonkamppaukselle. Hän on kehitys- ja vihkimyskautenansa „kuollut" vähitellen, eikä sama voi kahdesti tapahtua. Kuolemisen, joka toisilla kestää silmäräpäyksestä tuntikausiin, on hän venyttänyt kautta vuosien kestäväksi hiljaiseksi purkautumiseksi. Korkea adepti on itse asiassa kuollut ja ulkonaisesta elämästä itsetiedoton. Hän pysyy kylmänä sen nautinnoille ja iloille, välinpitämättömänä sen kärsimyksistä, mikäli ne aiheutuvat liiallisesta tunteellisuudesta; mutta horjumaton *velvollisuudentunne* on hänessä elävänä, velvoittaen häntä henkisesti ryhtymään ulkonaiseen maailmankulkuun. Nuo uudet eetteriset aistimet, joille on suotu katsella laajempiin maailmoihin, ovat melkein samassa suhteessa meidän aisteihimme kuin meidän aistimme ovat verrattuna äärettömän pieneen. Uudet tunteet ja uudet havainnot tuovat kerrallaan uusia pyyteitä ja nautinnoita, uusia vastuksia ja vaaroja; ja kauas haihtuu likainen pieni maailma niiltä, jotka todellisuudessa „ovat yhtyneet jumalien seuraan."

Tässä esityksessä tulee myöskin näkyviin kuinka mieletöntä on vaatia, että teosofeille ylimalkaan „hankittaisiin tilaisuutta pääsemään korkeimpien adeptien luokse." On äärettömästi vaikeata taivuttaa edes yhtä tahi kahta näistä ryhtymään maallisiin asioihin ja senkautta vahingoittamaan omaa kehitystänsä, johonka maailmassa ilmenevä kärsi-

mys tietenkin vaikuttaisi haitallisesti. Tähän tavallinen lukija huudahtaa: „Se ei ole *jumalallista;* sehän on itsekkyyden huippu" .... Mutta koettakoon hän käsittää ja ymmärtää, että korkean adeptin, joka ottaa tehtäväkseen maailman uudistamisen, täytyy ehdottomasti alistua vielä kerran syntymään uudelleen. Mutta onko niiden saavuttama tulos, jotka ennen ovat kulkeneet samaa tietä, kyllin kehottava ryhtymään uuteen kokeeseen?

Kaikkien tässä esitettyjen seikkojen vakava punnitseminen on myöskin omiansa näyttämään teosofeille, mitä sisältää pyyntö päästä tilaisuuteen hankkimaan itselleen *käytännöllisesti* „korkeampia voimia." Olkoon menneeksi, niin selvästi kuin se on sanoilla selitettävissä: Tuossa on *tie* .... Voitteko kulkea sitä?

Ei myöskään saa salata, että semmoinen mikä tavalliselle kuolevaiselle muodostaa odottamattomia vaaroja, kiusauksia ja vihollisuuksia, myöskin ahdistaa tietään kulkevaa adeptioppilasta; tämä ei suinkaan tapahdu mistään kuvitellusta syystä, vaan yksinkertaisesti siksi, että hänessä itseasiassa kehittyy uusia aisteja, joiden käyttämiseen hän ei vielä ole harjaantunut, ja siksi, ettei hän koskaan ennen ole nähnyt niitä asioita, joita hän nyt näkee. Jos sokeana syntynyt ihminen tulisi äkkiä näkeväksi, ei hän heti kykenisi käsittämään näkemäänsä, vaan lapsen lailla kuvittelisi voivansa tavotella kuuta tai myöskin mitä huolettomimmalla luottamuksella tarttuisi käsin palavaan kekäleeseen.

Mutta voitaisiin kysyä, jospa nyt kylmäverisesti luovuttaisiin kaikista elämän tarjoomista iloista, kieltäydyttäisiin sen kaikista arvoista ja kuljettaisiin kohti hämärää päämaalia, jonka saavuttaminen tuntuu yhä vaikeammalta, mikä olisi kaiken tämän palkka?

Okkultismi ei tarjoa kannattajilleen kuten muutamat ilmestysoppiin perustuvat uskontunnustukset ikuista taivasta aineellis-aistillisine riemuineen, joka on äkkiä saavutettavissa heittäytymällä yhden ainoan kerran kuoleman syliin. Useassa tapauksessa oltaisiin todellakin valmiit kuolemaan, jos vaan varmasti tiedettäisiin, että jälkeenpäin päästään osalliseksi paratisista. Mutta okkultismi seisoo tieteellisellä pohjalla ja käyttää hyväksensä ainoastaan luonnonlakeja, sovelluttaen niitä vielä tähän saakka tuntemattomiin aineisiin ja olosuhteisiin. Siksipä se ei heitä kenellekään mahdollisuutta päästä heti ilman muuta nauttimaan ikuista riemua, viisautta ja elämää. Se tarjoaa vaurastumista ja pitkitettyä olemassaoloa yhä uusissa ja laajentuvissa ajanjaksoissa ainoastaan niille, jotka lakkaamatta ponnistelevat tullaksensa selville tuntemattoman yhäti uusista salaisuuksista ja jotka senkautta tulevat mahdollisiksi sulautumaan Nirvaanaan. Tähän pääsemistä vaikeuttaa sitäpaitsi vielä sekin, että uudet voimat aina vaativat uutta vastuunalaisuuden tunnetta, ja saavutettu kyky nauttia suurempaa onnea on omiansa tekemään mielen vastaanottavammaksi kivuille ja kärsimyksille.

Mutta tämänohessa on pantava huomiota kahteen seikkaan: 1) Tietoisuus jalostuneen voiman omaamisesta jo sinänsä tuottaa suurta riemua ja kestää kautta koko kehityskauden yhä uusien voimien keskeymättä esiintyessä, ja 2) Kuten jo sanottu, *tämä* on ainoa tie, joka tarjoaa vähänkin tieteellisesti pätevän mahdollisuuden kuolon välttämiseksi, muistin säilyttämiseksi, rajattoman viisauden ja pitennetyn olemassaolon saavuttamiseksi ihmiskunnan hyväksi – kun adepti kerran varmasti ja onnellisesti on sivuuttanut käännekohdan. Niinhyvin fyysillinen kuin metafyysillinenkin järkeily vaativat tunnustusta tosiseikalle,

että ainoastaan vähitellen ja asteettain kokonaisuuteen sulautumalla *osa* voi ymmärtää ***kokonaisuuden,*** kuin myöskin että se, joka *nyt* on »*jotakin*» vasta silloin voi tuntea, tietää ja nauttia »*kaikesta*», kun se vajoaa Kaikkitietävään, „Muuttumattomaan Olevaiseen".

Tämän kirjasen lukijoille suositetaan seuraavat kustannuksellamme ilmestyneet teokset

ZANONI, romaani, kirj. *Edw. Bulwer.* Suom. V. H. V. 400 suurta sivua. Hinta 4: – , sid. 5: 50.

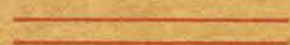
IHMINEN JA HÄNEN RUUMIINSA, kirj. *Annie Besant.* Hinta Smk. 1: 50, sid. 2: 50.

AJATUSTEN LAKI, kirj. *W. W. Atkinson.* Hinta Smk. 1: –.

LUONTEEN KASVATUS, kirj. *R. W. Trine.* Hinta 50 p.

Saadaan kirjakaupoista ja postivapaasti suoraan meiltä.

Teosofinen Kirjakauppa ja Kustannusliike.
Postiosote: Åggelby.

HINTA 50 P., SID. 75 P.